

Een Vlaamse in de Chinese wolken

Op
de koffie
bij Wendy
in
Wumu

**Als je de oude
thee- en paar-
denroute volgt,
dwars doorheen
Shangri-La,
beland je in het
minidorpje
Wumu. Dat is de
thuis van Wendy
Van Heesvelde
uit Lembeke.
Hoog in de mis-
tige bergen van
Yunnan runt
deze mama
van twee kleine
kindjes een
droomlodge,
samen met haar
Chinese man.**

tekst Debbie Pappyn
foto's David
De Vleeschauwer

T

ijdens de rit van de toeristische en drukke stad Lijiang naar het minuscule dorp Wumu, in de Baoshan region, word ik letterlijk en figuurlijk van de ene emotie in de andere geslingerd. Ik blijf steken tussen 'Waarom doe ik dit weer?' en 'Wauw, fantastisch, wat een landschappen en hoe idyllisch!'. Ons Koreaans minibusje zit afgeladen vol (er werd nog net geen varken op het dak gebonden) en de chauffeur, die zelfs na drie keer spookrijden opvallend vrolijk blijft, heeft het druk. Om de vijf minuten zijn aangedampte voorruit schoonvegen, een Chinese sigaret opsteken, enorme plassen water ontwijken met dank aan een gigantische stortbui die maar niet lijkt op te houden, de muziek wat luider zetten, passioneel meezingen en voortdurend stoppen om voorbijgangers iets te vragen. Het is duidelijk dat hij de weg kwijt is. 'Avontuur!', denkt de optimist in mij. Maar eigenlijk zinkt de moed me in de schoenen bij het zien van de slechte, bochtige weg waar we de komende vier à vijf uur toe veroordeeld zijn. Ben ik dan echt zo'n mietje? Neen, de Oost-Vlaamse Wendy Van Heesvelde, met roots in Lembeke, verzekert me van niet. Meer nog, Wendy bekent dat ze zelf telkens een dag moet bekomen na de vervaarlijke rit van Lijiang tot de eenzame bergflank die ze nu haar thuis mag noemen.

Frietjes op z'n Belgisch

Zelf woont ze hier, lichtjaren verwijderd van de bewoonde en moderne wereld, met haar Chinese (of beter gezegd: Naxi) man Jeff He en twee jongere kinderen. Het gehuchtje draagt de naam Wumu, en Jeff is hier geboren. Meer nog: hij is zelfs de *chief* van het dorp. Wanneer we uitgerookt, dooreengeschud, samengepropt en duizelig in Wumu arriveren, is het pikdonker. Met onze bagage wandelen we naar beneden via een modderig paadje, waar ongetwijfeld meer dierlijke dan menselijke passage is. Waar zijn wij in gods-

naam beland? 'Avontuur!', denk ik opnieuw terwijl ik de varkensdrollen probeer te ontwijken.

Op de intieme binnenpatio van de Huahuasei Lodge branden de lichten. Het ruikt er naar eten. Een paar dorpelingen brengen onze bagage naar een enorme, supercomfortabele kamer. Drie wanden hebben houten, met de hand gemaakte en versierde ramen. Buiten hangt er regen in de frisse en pikzwarte lucht en mijn handen trillen nog na van de rit. Gelukkig brengen een paar glazen Dali-bier en een stevig diner soelaas. Wendy, een ranke en hartelijke *thirtysomething* verschijning, komt eindelijk uit haar keuken tevoorschijn met schotels vol eten én: een bordje vers gesneden en gebakken frietjes! Een verrassing voor ons maar niet zo uitzonderlijk, want in deze regio groeien veel aardappelen. We krijgen ook een gerechtje met gesauteerd en gekruid gehakt, naast een bord met gebakken lotuswortel en, voor de groenteliefhebbers, gebraseerde rode bonen en een schotel met aubergine en rode paprika. Met andere woorden: er is meer dan genoeg eten, en de pittige smaken doen mijn natrillende lichaam en mijn gemoed kalmeren.

Verliefd op de rust

Wendy vertelt in het Nederlands dat er twee gerechten mislukt zijn. "Sorry! We hebben net een nieuwe kok uit het dorp maar hij is wat geïntimideerd door mijn hightechkeuken en door de toestellen die hij niet kent." Het is niet makkelijk om personeel te vinden, want de meeste vrouwen hier spreken alleen het lokale dialect en geen Mandarijns zoals ikzelf." Met haar man Jeff praat Wendy Mandarijns, tegen haar driejarig dochttertje Manon spreekt ze Vlaams en met Michel, de andere gast (een Amerikaanse, professio-

nele fagotspeler die in China woont) wordt er Engels gesproken. Onze Vlaamse gastvrouw studeerde eerst sinologie en daarna communicatiebeheer in Gent. “Via het uithangbord van de faculteit zag ik een oproep voor gidsen in China. Een vakantiejob als gids voor een Nederlandse touroperator leek me wel iets.” Ze kreeg de smaak te pakken en na een stage in Zuid-Korea vertrok ze naar China. Daar werkte ze als reis-leider voor verschillende touroperators, onder andere voor het Belgische Elders & Anders. “Ik kwam vaak in Lijiang Old Town met mijn groepen, en dan moest ik telkens een aantal dingen last-minute regelen. Ik kende Jeff al een tijdje en hij hielp me altijd om alles rond te krijgen voor mijn gasten. Fietsen huren voor dertig man, restaurantboekingen... Hij bleef altijd kalm en vriendelijk, en dat sprak me enorm aan in hem. Hij was de rust zelve.” Wat later trok ze met hem de bergen in om op bezoek te gaan bij zijn familie in Wumu. Er lag nog geen weg naar het dorp en de twee moesten uren wandelen. In 2006 trouwden ze, ook hier in het dorp. Met vrienden en familie uit België en in typische klederdracht. Het koppel woonde toen nog op de zolderkamer van de familie van Jeff, maar bij Wendy speelde toen al het idee om hier een gastenverblijf te beginnen. Tussen 2006 en 2013 reisden Wendy en Jeff af en aan naar België, niet goed wetende wat hun echte thuis nu was. “Toen hebben we beslist om definitief naar China te komen en ervoor te gaan. Soms moet je gewoon knopen doorhakken en we vonden dat het gastenverblijf in Wumu een goed idee was. We zijn geen *nine to five*-mensen en houden te veel van het buitenleven.” Terwijl lokale timmermannen en ambachtslui zeven jaar lang werkten aan Huahuasei Lodge, kregen ze

Wendy, een ranke en hartelijke dertiger, komt eindelijk uit haar keuken tevoorschijn met schotels vol eten én: een bordje vers gesneden en gebakken frietjes!

ook hun kindjes: Manon werd in 2009 geboren en Luka begin 2013. Het gezin heeft voorlopig nog een appartement in Lijiang, omdat er voor de kinderen in het dorp geen voorzieningen zijn. “Misschien moet ik zelf met kinderopvang beginnen of iets organiseren, maar ik weet niet in hoeverre de lokale families ze naar me toe zullen sturen. De kinderen zijn het hier gewend om thuis te zitten, te spelen tussen de kippen en varkens. Vaak laten ouders hun kinderen bij de grootouders achter omdat ze zelf in het zuiden van China in fabrieken gaan werken. Sommigen blijven tot een jaar weg. De grootouders staan in voor de opvoeding van de kinderen. Raar voor ons, maar hier is het normaal en het zorgt er wel voor dat de oudere generatie nog meetelt en erg belangrijk is.” Vertelt Wendy. De mama van Jeff is 83 jaar oud, overleefde twee mannen en kreeg een hoop kinderen. “Ze vinden het wel wat raar dat hun zoon met een niet-Chinese getrouwd is, maar het geeft geen problemen. Ze houden van de kinderen, helpen me waar nodig en er is zeker een band. Toen ik eind vorig jaar terug naar België vertrok om te bevallen, zag ik hoe emotioneel de mama en de zus van Jeff waren. Ze pakten me goed vast en gaven me wat geld. Dat doen ze hier altijd als iemand op reis vertrekt. Voor mij was het een heel emotioneel afscheid, een mooi en puur moment.”

Een kip als cadeau

Wendy neemt ons de tweede avond mee naar het huis van de lokale kok. Ze draagt Luka op haar rug in een typische draagzak die ook de Naxi-vrouwen gebruiken. Manon rent achter haar aan, in haar roze prinsessenlaarsjes. “Onze nieuwe kok voelt zich meer op zijn gemak in zijn eigen keuken en zo zal er geen enkel →

A high-angle photograph of a mountainous landscape. In the foreground, there are lush green terraced fields, likely for tea or corn, with a narrow dirt path winding through them. In the middle ground, a small village with traditional brown-roofed buildings is built on a hillside. The background features large, rugged mountains with green slopes and a hazy sky, suggesting a valley or a deep gorge. The overall scene is peaceful and scenic.

Reizigers
willen hier tot
rust komen.
Ze maken
lange wande-
lingen in de
bergen en
verkennen het
dorp. Of ze
trekken naar
de Yangtze-
rivier, die 500
meter lager
ligt. Het is er
veel warmer,
bijna tropisch

PRAKTISCH

✦ We reisden met Etihad Airways, dat twee keer per week vanuit Brussel via Abu Dhabi naar de Chinese stad Chengdu vliegt. Prijzen **vanaf 703 euro** in Coral Economy en 2963 euro in Pearl business. Van hieruit is het nog een korte vlucht om tot in Lijiang te geraken. www.etihad.com

✦ Een **dubbele kamer** kan vanaf 23 euro per nacht, ontbijt en welkomstdrankje plus kennismakingswandeling inbegrepen. Vol pension kost ongeveer 10 euro per persoon. www.huahuasei.com

✦ We reisden met de Belgische Azië-specialist **Continents Insolites** die deze streek goed kent en reizen op maat kan samenstellen. www.insolites.com

✦ Wie eerst aan de hoogte wil wennen, kan bijvoorbeeld eerst **een paar nachten in de stad Lijiang** overnachten. Twee goede opties: het Pullman Lijiang Hotel met mooie villa's, en het nieuwe Bivou boetiekhôtel in de oude stad. www.pullman.com en www.bivou.com

gerecht meer mislukken, hoop ik", lacht ze. We springen ook even binnen bij haar schoonmoeder, die er vlak naast woont. Het huis heeft een binnenplaats met moestuintje en er zitten wat dieren. "Ik moet nog altijd een kip mee naar huis nemen. Toen we trouwden, kreeg ik volgens Naxi-traditie een kip maar ik heb ze nog niet meegenomen. Misschien moet ik ze gewoon houden en er mijn huiskip van maken." Intussen toverde de kok van Wendy vanuit zijn heel eenvoudige keuken een paar smakelijke gerechten op tafel. Simpel, maar goed. "Het is soms mooi om te zien hoe ze hier met ons, westerlingen, en de lodge omgaan. Een sjamaan uit het dorpje wil ook een gastenverblijf maken, en vaak zie ik hem dingen opmeten in onze lodge, zoals de lengte van de tafels of de hoogte van de stoelen. Onlangs zag ik door mijn keukenraampje hoe een oudere inwoner over de smeedijzeren bol van onze omheining aan het wrijven was. Ik zag hem gewoon denken: 'Wauw, hoe glad. Hoe doen ze dat toch?' Zo'n momenten vertederen me."

Genieten van eenvoud

Reizigers komen vooral naar hier om tot rust te komen. De luxe om weinig opties te hebben, om geen keuzes te moeten maken. Ze maken lange wandelingen in de bergen of ontdekken het dorp. Of ze trekken naar de Yangtze-rivier, die 500 meter lager ligt. Het is er veel warmer en vochtiger, bijna tropisch. Er worden geraniums gekweekt die verwerkt worden in een essence die zalig ruikt. Wendy neemt haar gasten altijd mee op verkenningstocht in het dorp. Er valt altijd wel iets te doen of zien. Het dorpsleven, Naxi-stijl. "Maar het moet wel spontaan blijven, ik ga geen dingen in scène zetten voor de gasten", legt ze uit. 's Morgens vroeg is het druk op de aarden paadjes van Wumu. Oude vrouwen drijven hun varkens of geiten de bergen in. Zo tussen zeven uur en negen uur in de ochtend vertrekken ze, rond vijf à zes uur keren ze terug. Dan gaan de winkeltjes in het dorpje open en is er veel leven en bedrijvigheid. Hier wordt pas laat gegeten. "Vroeger waren er rijstvelden, maar nu is er niet meer genoeg water in deze streek en wordt er tabak gekweekt. De boeren worden daarvoor gesubsidieerd door de tabaksindustrie. Ze krijgen een bankrekening, een waterreservoir en ovens om de tabak op een gecontroleerde manier te drogen. Voor een deel helpt het de bevolking wel. Anderzijds is het niet goed voor het milieu, want er wordt te veel hout voor de droogovens verbrand." Wanneer de avond valt, vult de lucht zich met de geur van de houtoventjes waarop gekookt

Wendy met haar Chinese man Jeff. Hij groeide op in dit prachtig dorpje.

wordt. Huahuasei Lodge is een gezellig plek om 's avonds aan de gemeenschappelijke tafel te schuiven, en daarna in een van de acht kamers van een stille, zuivere nacht te genieten. Al bestaat de kans wel dat je wakker schiet van het gekraai van de haan of van het geknor van zwijntjes, maar dat word je na een dag wel gewend.

Een kasteel en een klein prinsesje

Wanneer we vertrekken, rijden Wendy en Jeff ook mee naar Lijiang, met hun twee kleintjes. Omdat de lodge nog maar pas open is, moeten er nog talloze zaken geregeld worden en dat kan alleen maar in de grote stad. Wendy zit achter in het minibusje, tussen de bagage geprangd, met haar slapende zontje op de schoot en Manon naast haar, terwijl aan haar voeten een kat ambitieus zit te miauwen in een mandje. Wendy blijft verbazend kalm. Ze zingt Vlaamse liedjes over mijnheer de uil en prinsessen voor Manon, wanneer de driejarige de vier uur durende, hobbelijke rit welletjes vindt. "Zing nog eens broeder Jakob in het Chinees?" vraagt het meisje verveeld. Wendy schakelt onmiddellijk over op haar tweede taal, terwijl Jeff in het pikdonker Lijiang binnenrijdt. "Zou je niet liever een comfortabel en geregeld leventje leiden in België?", vraag ik haar. "Weet je, ik heb niet veel in België. Maar in Wumu heb ik een klein kasteel met alles erop en eraan, kleine prinses Manon inclusief. Wie kan dat zeggen?" ☺